

Ioan GANEA-CHRISTU

S-a născut pe data de 02.02.1956 în București. A absolvit Liceul „Ion Creangă” din capitală în 1975 și Institutul Politehnic București, Facultatea de Mecanică Agricolă, în 1981. Și-a desfășurat activitatea profesională timp de aproape 38 de ani la același institut, în cercetare-dezvoltare-inovare din domeniul mașinilor agricole. A obținut titlul de doctor în științe inginerești, specialitatea mecanică, la Universitatea TRANSILVANIA din Brașov în anul 2009.

Este membru al unor asociații profesionale și cultural printre care: Asociația Societatea Inginerilor Mecanici Agricoli din România (SIMAR) din 1996, Camera Națională a Consilierilor în Proprietate Industrială din România (CNCPIR) din 2007, Societății Inventatorilor din România (SIR) din 2007, Asociația Liga Albanezilor din România din 2004, Fundația culturală NIPPONICA (1991-2013), Asociația Generală a Inginerilor din România (AGIR) din 2012, Fundația „Gheorghe Ionescu Șişești” din 2014 și Asociația „Justin Capră” din 2018.

Urmându-și pasiunile a absolvit și Școala populară de artă București – secția pictură, promoția 1984.

Debut literar

Un debut literar, mai aproape de înțelesul propriu-zis, îl poate constitui colaborarea la Revista HAIKU a Societății Române de Haiku (SRH, 1992-1996) cu haiku-uri, dar și cu realizarea de coperte, desene și procesare computerizată la această publicație al cărei redactor șef a fost inginerul Florin VASILIU.

În volum a debutat cu proză scurtă, poezii și pictură intitulat „**De-ale mele, de-a valma**”, Editura Privirea, 2010.

Cărți publicate

- **De-ale mele, de-a valma**, proză scurtă, poezii și pictură, Editura Privirea, București, 2010;
- **Ingineri - scriitori și publiciști**, istorie literară, Editura AGIR, București, 2017, în colaborare cu Nicolae VASILE;
- **Mica gospodărie**, proză scurtă, Editura AGIR, București, 2020.

Colaborări la reviste

HAIKU ; *Prietenul albanezului – Miku i shqiptarit*; Suplimentele *Literar ing* și *Ing Epigrama* ale revistei *Univers Ingineresc*, din anul 2013, *Amprentele sufletului*; *Gândul Anonimului*; *CRONOS – Penița de aur*; *Bogdania*.

Activități literare

Este secretar al Cercului literar *Literar ing* al AGIR și tehnoredactor la Suplimentele *Literar ing* și *Ing Epigrama* ale revistei *Univers Ingineresc*, din anul 2013, senior editor la Revista *Amprentele sufletului*, din anul 2015.

Premii literare

- Diploma de excelență *Fundația Nipponica* – „Săptămâna culturală a Japoniei în România”, 1996;
- Premiul Societății Române de Haiku (SRH), (Diploma și Medalia jubiliară *Matsuo Bashô*), 2003;
- Diploma de excelență Revista „Bogdania”, 16 iunie 2017;
- Diploma de merit – Cercul ING EPIGRAMA al inginerilor epigramiști din AGIR, 2017.

Referințe critice

Ioan GANEA-CHRISTU este una dintre cele mai interesante structuri umane pe care am cunoscut-o, îmbinând, uneori, *de-a valma*, după cum se și intitulează o precedentă carte a sa (*De-ale mele, de-a valma*, publicată la Editura Privirea), activități creative foarte diverse, precum: cercetare-inovare, literatură, pictură, grafică. Cu *de-ale mele* continuă și în această nouă carte: *De-ale revoluției*, *De-ale albanezilor*, *De-ale dragostelor*, *De-ale necuvântătoarelor*, *De-ale Bruxelles-ului*, *De-ale cenaclului literar*, *De-ale diplomelor și medaliilor*, *De-ale studenților*. În toate acestea combină umorul fin cu amarul unor rezultate care ar fi putut să fie mai bune, sau critica cu autocritica.

Abordează o paletă de extindere maximă, de la profunzimea domeniului la superficialitatea sa practică, de cele mai multe ori, aceasta din urmă fiind și singura formă care îi aduce și ceva beneficii materiale. Astfel, el scrie poezie, dar și epigramă, produce literatură, dar face și tehnoredactare la diverse publicații, cercetează, inovează, fiind doctor în științe și un recunoscut și premiat inventator, dar în același timp face și puneri în funcțiune sau reparații, pictează dar și zugrăvește etc.

În ultima vreme, se observă o mai accentuată pornire spre abordări *serioase*, scrierile *Atenție la scrisul de mână!* și *Ce mare e punctul mic!* reprezentând adevărate incursiuni filozofice pe temele enunțate în titlurile respective. De fapt, evoluția autorului în această direcție este desăvârșită în lucrarea *Mica gospodărie*, aceasta fiind singura care, la citirea sa în Cenaclul *Literar ing*, i-a provocat lui Ioan GANEA-CHRISTU o lacrimă de emoție.

O altă turnură în activitatea sa, observată în această nouă carte, o reprezintă recenziile făcute volumelor publicate de colegii din cenaclu...

Ioan GANEA-CHRISTU este un om implicat. El este secretarul cenaclurilor *Literar ing*, la care este și membru fondator, și *Ing Epigrama*, ale AGIR; face tehnoredactare la publicațiile acestora și contribuie la buna desfășurare a întâlnirilor.

Fiind un inventator, nu numai în tehnică, așa cum suntem porniți să considerăm, ci în tot ceea ce face, mă aștept să aibă și alte noi abordări de domenii sau de interpretare. (**Nicolae VASILE** în Prefața volumului *Mica gospodărie*)

Volumul intitulat „Mica gospodărie” al distinsului domn Ioan GANEA-CHRISTU, doctor inginer, adună generos, ca într-o colecție, creațiile sale cele mai valoroase din varii domenii ca proză, poezie, grafică realizate în perioade diferite de timp, purtând numele aceleia mai apropiate de sufletul acestuia, lăsată poate intenționat ultima în Cuprins. Poate din modestie, pentru că această lucrare are o arie de cuprindere și de manifestare impresionantă, proprie mai degrabă unei construcții complexe sau, hai să spunem, unei gospodării mari.

Simțul excesiv al observației de care dispune domnul inginer i-a adus în vârful peniței realității subtile, pe care unii poate le-ar trece ușor cu vederea, și totodată un mod de exprimare bine argumentat, punctat. Modul în care își transferă paleta de gânduri cu atâta ușurință în aspecte diverse ale vieții îi relevă o calitate posibilă de bun jurnalist, bazată pe buna-i pregătire profesională, experiență și cunoaștere.

... latura umoristică este trăsătura definitorie a scrierii lui Ioan GANEA-CHRISTU! Surprinderea situațiilor ilare aproape că a devenit o nouă specialitate ...

Dragostea de oameni și exuberanța de viață i-au deschis sufletul spre literatură, nu numai în calitate de autor, ci și de autor de recenzii ale scrierilor confrăților ingineri scriitori, expuse spre finalul volumului.

(**Cornelia Violeta POPESCU**, în Postfața volumului *Mica gospodărie*)

Alte referințe critice:

• **Mihai MAXIMILIAN** în Cotidianul bistrițenilor de oriunde - „Răsunset”, din 13.08.2010 despre cartea „**De-ale mele, de-a valma**”;

• **Maria OPREA** în Revista „Prietenul albanezului – Miku i shqiptarit”, nr. 114 / aprilie 2011, pag. 13, articolul „Expoziția de pictură Ioan Ganea-Christu” – „**De-ale mele, de-a valma**” la vernisajul expoziției de pictură de la OSIM, găzduită în perioada 4-30 aprilie 2011;

• **Doina BÂRCĂ** în Revista „Bogdania” nr. 21-22/2016, „TALENT ȘI CULOARE”, pag.71-72.

Extrase din operă

Epigramă

Învățământ

Din reformă în reformă
S-a ajuns până la urmă
Că a lua cu 6 bacul
E mai greu ca
doctoratul.

La votare

La votare fără milă,
I-am ales, egal, pe toți
Cât a fost tuș în ștampilă
Ca pe un pachet cu hoți.

Mie însumi

Am pierdut mult timp
din viață
Ca să supraviețuiesc.
Acum viața mă învață
Să mai și trăiesc!

Haiku

O muscă prinsă
În pânza de păianjen.
Leagănul morții

*O muscă prinsă
În pânza de păianjen.
Leagănul vieții*

Iată, un cojoc
Pe coșul casei albe.
Iarnă, iar n-ai foc

Poezie

De-ale gurii, în gura lor

Nu pune gura pe carnea de cal,
E de vacă!
Și nici pe cea de curcan
E injectată!

Așa, să nu mai bem nimic
Că cianurate-s apele
Și „teroriștii” asta zic:
Moartea e-n plic și-n stele!

Mai mult: vaca e nebună
În lapte s-ar *áf*la-toxină.
Și nici pielea nu e bună,
Parcă-ar fi din vinilină.

Stresat și cu salmonel'
Puiul, bietul, vai de el,
Ținea odată cu săracul
De-și mai umplea și el stomacul.

Nici castraveții nu-s pe plac.
După gripa aviară,
Veni și pesta la godac
Și alte chestii în papară.

Ca urmare s-au tranșat,
Pe fereastră aruncat,
Pentru că omul sărac
Nici în UE n-are leac!

De mici nu mai vorbesc
Pentru că-s mici și nu grăiesc.
Dar cum să intre în doi mici
Un cal întreg, cu tot cu bici?!

P.S.
În UE, doar cumpărători
Și de căpșuni culegători,
Astăzi, săraci și exploatați...
Suntem doar cei mai devotați!

Proză

Mica gospodărie

O poveste pe care am „diseminat-o” multor prieteni în prezentare orală (fără poster) îmi provoacă emoții aproape lacrimogene de fiecare dată, cu toate că acțiunile s-au petrecut după anii '80, în Țara Moșilor.

La acea vreme, sau în acele vremuri, erau la modă excursiile prin țară (numai prin țară!) în circuit, cu trenul. Ca să ne amăgim că am vizitat și alte țări, am introdus în acest circuit regiuni ca Țara Bârsei, Țara Oașului, Țara Moșilor ș.a.

Așa am ajuns în orașul Câmpeni, într-o după amiază târzie de vară a vacanței din timpul studenției.

Ce să facem? La singurul hotel din localitate, normal că nu funcționa apa (de cea caldă nici vorbă!); alt tren urma peste 5 ore... și făcuserăm deja întrerupere de 24 de ore, cum era „mersul” la această categorie de bilete.

Am hotărât să mergem pe deal, munte, ce-o fi, să înnoptăm la particular. N-am găsit niciun amator găzduitor până spre vârf... Toți localnicii ne priveau cu bunătate, dar se scuzau că nu sunt pregătiți, n-au mai închiriat niciodată, mai ales la patru persoane, nu au unde să ne primească.

- *Încercați mai ghin sus...*

Să ne întoarcem, nici nu se mai pune problema, eram deja obosiți de atâta urcuș și de căratul bagajelor.

Se mai zăreau, chiar dacă soarele se acunsese de mult după dealurile cu miros de fân proaspăt cosit, două căsuțe, ultimele încercări și speranțe. Aici am apelat la textul pregătit și real, cum că nu mai aveam altă variantă. Oamenii, cumsecade, dar nu aveau nevoie să se complice, nu au mai avut nici ei astfel de cerințe, nici cu banii nu prea aveau ce face căci n-aveau ce cumpăra, locuințele erau modeste și nepregătite pentru atâția oaspeți, ...

- Domnule, sunteți ultima șansă, primiți-ne numai până mâine dimineață, undeva în șura cu fân, nu suntem pretențioși ...

Norocul nostru a fost că au apărut doi copii, fată și băiat, de 10 – 12 ani, care au intervenit și au insistat către tatăl lor să ne primească, justificând că au casetofon... și aparat de fotografiat și ... ce or mai fi văzut pe lângă bagajele noastre.

De milă, din convingere sau spre a-i mulțumi pe copii, omul s-a consultat cu soția și ne-au repartizat camera care se vedea clar că n-a primit oaspeți în ultimii ani, dar era de o curățenie de parcă o făcuseră în acea dimineață.

Am scos din bagaje niște produse pentru copii (ciocolată, portocale, suc) în semn de mulțumire pentru ajutorul primit și le-am făcut câteva fotografii. Copiii, încântați și de muzica disco de la casetofonul care funcționa pe baterii, după ce le-au povestit părinților, au venit cu ceva ouă, slană, brânză, palincă și pită din *mica gospodărie* pentru dimineața care urma. Au fost minunate ca și vremea cu răsăritul, natura înconjurătoare cu farmecul vederii de sus, cu liniștea întreruptă doar de ciripitul păsărilor, cântatul cocoșilor, lătratul vreunui câine sau clopotul unei vaci...

Le-am mulțumit încă o dată primitoarelor gazde care s-au scuzat pentru condițiile modeste de care au dispus pe moment și chiar au insistat să mai stăm o noapte, după ce venim din peregrinarea planificată. Am acceptat, am luat și copiii cu noi, foarte utili ghizi, chiar și la acea vârstă.

Având ustensilele de desen/pictură la mine, le-am făcut copiilor câte un portret în cărbune pe care le-am dăruit și pe care cred/sper că le mai păstrează și azi.

În *mica gospodărie* aveau câte puțin cam din toate cele trebuincioase traiului. Dar ca să putem lua pâine din oraș era obligatoriu să fii înscris din timp pe lista rudelor, ceea ce nu era cazul nostru. Ne-au dat rația lor de pe cartelă. Ca să poți cumpăra o pereche de ciorapi trebuia să dai niște ouă! Am cumpărat ouă proaspete de la localnici și le-am dat gratis la magazin (nu știm care era destinația lor, iar ciorapii aveau preț fix!).

Fiind duminică, am coborât în oraș la târgul de vite, spectacol impresionant și inedit pentru noi care nu mai văzuserăm într-un loc atâtea animale și atâta forfotă cu zgomot și praf. Apoi am fost la biserică unde (chiar și atunci!) oamenii veneau îmbrăcați de sărbătoare, decenți, iar după slujbă bărbații se întâlneau cu prietenii sau vecinii la un pahar de vorbă dar și cu vin ars...

Acea duminică s-a dovedit o zi mohorâtă cu risc de ploaie care ne-a tăiat elanul de drumeție prin localitățile învecinate. Eu mi-am despachetat „sculele” de pictură și am

prins pe pânză atmosfera liniștită a dealurilor în care tronau din loc în loc clăile sau căpițele de fân cosit, uscat, întors, strâns, transportat și apoi așezat cu dibăcie pentru a rezista peste iarnă.

Am rămas prieteni, ne-am scris când găseam timp, am revenit și cu părinții în alte concedii, pe când mai circula mocănița șerpuind agale pe lângă cursul de-a dreptul fermecător al Arieșului și ne-am făcut mici cadouri prin poștă.

Cea mai emoționantă amintire, care încă ne marchează chiar după câteva decenii, s-a petrecut cu ocazia despachetării primului colet primit de la familia lui Costică. Pe o foaie ruptă din caietul copiilor era scris, cu un creion dirijat de mâna muncită din greu, textul de-a dreptul impresionant, știind situația materială a expeditorilor:

„Din mica noastră gospodărie vă trimitem câte ceva care sperăm să vă facă plăcere și trebuință. Noi suntem bine și vă mai așteptăm cu drag pe la noi. Familia Moț”

Iar produsele împachetate și așezate cu grijă (credem că a participat întreaga familie la acest ritual) degajau căldură și respect, bunătate și recunoștință, omenie și prietenie necondiționată; erau o bucată de unt adevărat, mirosind a flori de câmp și învelit într-o frunză de brusture, o bucată de slănină fragedă și puțin afumată, un cârnat și ... 6 cartofi!

Coletul nu a fost trimis din obligație, ca urmare a expedierii de către noi a unor produse pe care nu aveau de unde să le procure din zonă: portocale, ciocolată chinezească, bomboane, papetărie, ness ș.a., întrucât ambele au ajuns la destinație în aceeași zi premergătoare Crăciunului.

Peste un an, surpriza a fost și mai mare: coletul trebuia ridicat de la mesageria Gării Basarab. Era un brad foarte mare și frumos, sădit în fața casei în anul în care ne-am cunoscut, inscripționat cum că *nu a fost furat*. A trebuit să-i tai din piciorul gros pentru a-l putea transporta, chiar cu breakul, apoi să-l plasez în apartamentul de bloc...

De curând, a murit Costică MOȚ!

Atunci când l-am cunoscut, era cam pe la 40 de ani, la fel și soția sa. Oameni munciți, cinstiți, cu dragoste de copiii pe care i-au crescut cum au putut, cu sacrificii, dar și cu satisfacția că educația lor a dat rezultatele așteptate.

Fusese șofer pe un utilaj din dotarea Combinatului de Prelucrare a Lemnului la care lucra majoritatea populației din zonă, dar în urma unui accident de muncă i-a fost retras carnetul și a fost obligat să „lucre” în alte domenii, cred că paznic la același loc de muncă, până s-a desființat combinatul, ca și majoritatea celorlalte din țară, după '89.

Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească!

Profil realizat de Nicolae VASILE